

В час блакитної імли

Пейо Яворов

Сиджу й дивлюся крізь вікно я: діти
на дворі бавляться — це їх пора ясна.
На їхніх лицах світиться весна,
але хіба не бачив я, як в'януть квіти?
Сиджу й дивлюсь: на груди спомин впав, мов гніт.
Несамохіть мій зір минулу даль питає
про те, куди пішли мої шляхи в безкрає...
Одні ідуть сюди, а інші — на той світ,
за срібноосаяним сховавшись кругозором.
Здибається життя зі смертю повсякчас.
Хто скаже — що є честь, а що — ганьба і сором?
Боюся, діти, я за вас.

Над вашими голівками свій вічний хід
звершає сонце. Лиш воно примружить очі,-
у хмарах, як в димах, багріє небозвід.
Я знаю й спеки дні, і гроз часи урочі.
Давно чатую я — мої відходять дні...
З гіркотним посміхом на вас дивлюся, діти.
За цей спочинок мій хто б міг мене ганьбити?
Чекаю, аж коли завіса на вікні
впаде додолу. Враз світання блискавок
протне ваш полудень і бурі гомін дикий
заглушить отоді безтямні ваші крики,
але я спатиму без снів і без думок.
Вечірній холод вас колись огорне ще,
обшпарних, брудних. Меланхолійні чола
тоді похилите, і спомин гаряче
?пектиме вас, немов жарина несхолола,
мов кінчик вбитої у груди вам стріли.
Вечірня позолоть вгорі поволі згасне,
залишиться там тільки тайна мрій неясна,-
і в цю годину, в час блакитної імли,
коли змовкає шум, галасування денне,
ви сядьте, немічні, безсилі, при вікні,
про дещо спом'яніть, згадавши і про мене,-
тоді — добраніч! — прокажіть мені.

1909

Перекладач: Микола Бажан